

Willem, conciërge van de school

Ik heb eigenlijk geen tijd, maar dit moet ik even kwijt. Sinds het bericht op het nieuws kwam over onze leerlingen die vermist zijn, is het een gekkenhuis hier. Er wordt continu naar school gebeld door ongeruste ouders. En er stonden net cameraploegen van SBS en RTL bij de poort. Die heb ik verteld dat ze buiten de poort moeten blijven. We moeten die pottenkijkers niet hebben op school. Er is toch niks nieuws te vertellen. Ik was vandaag eigenlijk om vier uur klaar met werken. Ik zou met mijn vrouw uit eten gaan, we zijn vandaag 37 jaar getrouwd. Maar dat zal dus wel een paar uur later worden.

Nou hoorde ik net dat Kuijpers, de docent die verantwoordelijk is op het kamp, vertelde dat die leerlingen geen speciale groep vormen. Kijk, zo'n docent ziet die leerlingen in zijn klas als ze allemaal braaf op hun eigen plek zitten, maar een conciërge zoals ik kent de leerlingen eigenlijk veel beter. De afgelopen weken heb ik deze leerlingen een paar keer met elkaar bij de fietsenstalling zien staan. De eerste keer dacht ik dat ze boos waren op iets of iemand. Ik heb nog tegen ze gezegd dat ze een beetje op hun taalgebruik moesten letten. Ze hadden het volgens mij over die docent Kuijpers. Hij werkt nog niet zo lang hier op school. Het is een beetje een praatjesmaker en daar hebben die leerlingen het niet zo op. Ik hoef meestal maar een paar woorden op te vangen om te weten hoe het zit. Dat is de ervaring, hè. Al dertig jaar ben ik conciërge op deze school, tja, dan weet je het wel.

Ik ga toch maar vertellen wat ik weet over die leerlingen, maar ik ben geen verrader, dus wat ze vinden van die Kuijpers moet de politie zelf maar uitzoeken als dat belangrijk is.

Rian, receptionist van de school

Een receptionist van een middelbare school is dus echt wel iemand die meer doet dan alleen de telefoon opnemen en te-laat-briefjes uitschrijven. Ik zorg ervoor dat de post verdeeld wordt, ben verantwoordelijk voor de voorraad pennen en stiften, moet gasten ontvangen en leerlingen opvangen die de les uitgestuurd worden. En dan komen er elke dag wel van die kleine klusjes bij, 'of ik die ook even wil doen ... ik zit er toch!' Nou hebben ze eind vorig schooljaar besloten dat ik ook nog de audiovisuele leermiddelen moet beheren. Ik moet ze uitlenen aan docenten en leerlingen. Ik heb natuurlijk geen 'nee' gezegd, maar eigenlijk had ik dat weleens een keer moeten doen. Er komt steeds meer werk op mijn bordje, maar ja, 'nee' zeggen is niet mijn sterkste kant.

En nou komt mijn dilemma. Een van die vermiste jongens heeft afgelopen vrijdag, aan het eind van de dag, een camera geleend. Het was bijna weekend en ik had alles al afgesloten. Ik heb hem die camera gegeven en gevraagd waarvoor hij die nodig had. Normaal gesproken moet ik dit noteren, maar omdat ik alles al had afgesloten, heb ik dat vrijdag niet gedaan. Stom! Nou weet ik wel wie het is geweest, maar ik weet niet meer zeker wat ze ermee gingen doen. Volgens mij was het iets met een tv die stuk was, maar zij zijn op survivalkamp, dus dat zal ik wel niet goed onthouden hebben.

Ik ga nu toch maar doorgeven wat ik weet. Maar wel alleen dat waar ik zeker van ben, want als ik me vergis, komen ze erachter dat ik niks genoteerd heb, en dan ben ik de klos.

Marjolein, interieurverzorgster De Hoevenkamp

Ik doe dit werk nou twee maanden en ik ben er eigenlijk al helemaal klaar mee. Voor een hongerloontje moet ik kamers schoonmaken. Ik krijg tien minuten per kamer en dan moet alles gedaan zijn. Bed verschonen, stofzuigen, handdoeken ophangen en dat stomme badkamertje poetsen. Zelfs als alles al opgeruimd is, lukt me dat al niet. En nou zit het hele complex weer vol met pubers. Denk jij dat die zelf opruimen? Nee dus, één grote puinhoop op die kamers, en daar moet ik mijn werk dus doen.

Nou heb ik iets vreemds gevonden. Onder een matras lagen vijf smartphones. Dat vond ik natuurlijk erg opvallend. Ik heb ze meegenomen en even het kamernummer gecheckt. En ja hoor, die is dus van een van die meiden die vermist is. Eén telefoon stond nog aan en ik heb natuurlijk even gekeken ... Er was net een bericht binnengekomen dat ik kon lezen in het startscherm. Ik kon het niet laten en heb gekeken. 'Echt te gek jullie. Go for it! Tot morgen!' De afzender zei me niet veel.

Ik zal maar even gaan vertellen wat ik gevonden heb, maar natuurlijk niet dat ik iets gelezen heb. Ik heb de telefoon meteen uitgezet, zodat er zeker geen vragen over komen.

Een boer

Ik laat mijn oogst niet meer verpesten. Ik ben er helemaal klaar mee. Op mijn andere veld hebben zijnen de helft van mijn aardappels omgeploegd met die snuiten. Ik vind dus dat ze afgeschoten moeten worden. Rotbeesten zijn het. Maar dierenactivisten doen weer eens moeilijk. Leuk, zo'n wild zijnen in het bos, maar het zijn nu er echt veel te veel. En weet je hoeveel er elk jaar bij komen? Zo'n zeug legt makkelijk negen jonge biggetjes neer. Reken maar uit!

Bij dit veld gaat het niet gebeuren! Ik heb klemmen gezet. Als ze nou mijn veld oplopen, heb ik ze te pakken. Wel een beetje link, maar ik kan niet anders.

Vanmiddag liepen er vijf jongeren over dit veld. Dat gebeurt wel vaker, dan hebben ze een survival en lopen ze langs de beek. Maar deze jongeren gingen de andere kant op, richting de oude fabriek. Ze liepen recht richting mijn vallen. Ik kon nog net roepen dat ze daar niet door mochten. Gelukkig liepen ze toen om. Volgens mij waren het die jongeren die vermist zijn. Ze keken erg betrappt. Een van die gasten liep met een camera te filmen. Ik heb nog geroepen dat ik niet gefilmd wilde worden. Volgens mij waren ze met iets bezig, maar ze doen maar.

Ik denk dat ik toch maar eens ga vertellen dat ik ze heb zien lopen, maar ik vertel natuurlijk niet aan welke kant van mijn veld ik ze gezien heb, want dan moet ik de vallen opruimen en dat vertik ik! Zoals ik als zei, ik laat mijn oogst niet nog een keer verpesten.

Een klasgenoot

Wat een zuiger die Kuijpers! Elke les vertelt hij over de leerlingen van zijn oude school. In het westen waren leerlingen echt veel meer *streetwise* volgens hem. Wij zijn te braaf ... Leerlingen van zijn oude school namen veel meer initiatief en durfden tenminste buiten de kaders te denken. Wij snappen niet waarom hij daar eigenlijk weggegaan is. 'Ontwikkelingswerk', noemde hij het zelfs een keer. Wat een arrogante gast. Het zou me niks verbazen als hij daar is weggestuurd. Ik weet dat John en Mohammed er ook zo over denken. En zo bleu zijn zij nou ook weer niet. Kijk maar eens op YouTube waar ze mee bezig zijn. Echt lachen! Ik denk niet dat Kuijpers dat al ooit gezien heeft.

Maar ik denk dus dat die verdwijning echt wel iets met de arrogantie van Kuijpers te maken heeft. Gisteren bij het ontbijt had hij ook weer zo'n actie. Hij maakte Mohammed voor de hele groep af. Hij lustte zijn eten niet. Op zijn oude school deden ze niet zo ondankbaar over eten. Daar zou dat nooit gebeurd zijn. Ik denk dat ze hem terug willen pakken, en nou een keer goed. Heerlijk!

In elk geval ga ik een extra bijdrage leveren door te vertellen dat ze vermist zijn vanwege het gedrag van Kuijpers. Wat John op YouTube heeft staan, mogen ze zelf uitzoeken, daar ga ik ze niet bij helpen.

Jimmy, verliefde jongen

Ik zal het maar meteen eerlijk bekennen, ik ben verliefd. En niet zo'n heel klein beetje, maar echt tot over mijn oren. Tot twee weken geleden ging het eigenlijk heel goed. We zijn een paar keer samen naar huis gefietst. Ik ben een keer bij haar thuis geweest, maar echt doorpakken heb ik nog niet gedurfd. De laatste week voor het kamp heb ik Elsa eigenlijk niet meer echt kunnen spreken, ze had het druk met iets. Maar ik dacht dus dat ik dat wel in zou halen op kamp. Ik zag al helemaal voor me hoe ik bij haar zou zitten bij het kampvuur en dat ze dan tegen mij aan zou komen zitten en dat ik dan mijn arm om haar heen zou slaan en dat we dan stiekem naar mijn kamer zouden gaan en Elsa ... Ja, laat dus maar zitten. Gisteren was het kampvuur dus en ze was er niet eens bij. Ik heb nog een uur gewacht of ze zou komen, maar nee dus. Ik voelde me echt klote. Ik had echt wel in de gaten dat Mohammed er ook niet was. Zul je zien, ben ik al weken mijn best aan het doen en dan gaat hij er op het kamp met haar vandoor.

Ik kon het niet laten en ik ben gaan zoeken. De deur van de slaapkamer van Elsa was dicht. Ik heb echt even getwijfeld en uiteindelijk heb ik met mijn oor aan de deur staan luisteren of ik iets hoorde. Stom natuurlijk. Wie wil nou horen dat degene op wie hij verliefd is bezig is met iemand anders. Ik dus ... Maar gelukkig, ik hoorde dat ze aan het praten was met Merel die bij haar op de kamer ligt. Ze zeiden dat ze vandaag vroeg naar bed moesten omdat het morgen weleens heftig zou kunnen worden. En dat ze het jammer vond dat ze dit met John en Mohammed zouden doen en niet met mij ... Toen moest ik snel gaan omdat John, Mohammed en Stijn eraan kwamen. Zij gingen ook slapen, hoorde ik ze zeggen. Maar gelukkig wel in hun eigen kamer.

Nou twijfel ik dus. Ik ga natuurlijk niet alles vertellen, want dan weet meteen iedereen dat ik heb staan luisteren aan de deur. Aan de andere kant wil ik wel dat ze zo snel mogelijk gevonden worden, misschien lopen ze wel gevaar en wie weet wat er allemaal kan gebeuren ...

Arthur, de vader van Elsa

Sodeju, Elsa is vermist. Je ziet het op tv, leest het in de krant: een kind vermist. Altijd het kind van iemand anders, maar nu dat van mij. Het klinkt misschien gek, maar ik weet bijna zeker dat het wel goed komt. Kinderen hebben dat gewoon nodig, de grenzen opzoeken. Maar toch, ze zijn nou al een halve dag weg. Mijn vrouw loopt beneden al een uur op en neer door de kamer, roept allerlei rare dingen. Alle gruwelscenario's heeft ze al uitgesproken. Haar moeder is gekomen. Gelukkig, want ik word helemaal zenuwachtig van haar.

Er was me de laatste dagen wel het een en ander opgevallen. Normaal gesproken is haar telefoon heilig. Overal gaat dat ding mee naartoe. We hebben geprobeerd om te verbieden dat ze hem mee naar bed zou nemen, maar zelfs daar had ze trucjes voor bedacht. Nou zei ze vorige week tijdens het eten dat ze eraan dacht om haar telefoon niet mee te nemen op kamp. Wij keken elkaar al verbaasd aan. Uiteindelijk heeft ze hem dus wel meegenomen, maar ze zei erbij dat we niet moesten verwachten dat ze elke dag iets zou laten horen. Vreemd toch? Voor iemand die altijd via vijf kanalen heel de wereld op de hoogte houdt van haar leventje?

Er was nog iets vreemds, maar dat ga ik niet vertellen, want dan draait mijn vrouw helemaal door en zo erg is het niet. Vorige week vroeg ze of wij een betonschaar hebben ... Vragen om een nagelschaar had ik bij haar wel verwacht, maar een betonschaar? Ik ben net in de schuur gaan kijken ... Drie keer raden wat er weg was.